No. 50. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 27 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en [illegible]kendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich [illegible] Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

TURKIJE.

SMIRNA, den 3. April. Men heeft hier eenen brief uit Chesmé ontvangen, in welken gemeld wordt, dat de stad Stanchio, hoofdplaats van het eiland van dien naam (het oude Cos) deerlijk verwoest geworden is door het springen van het in de citadel geplaatste kruidmagazijn. Het is te hopen dat deze tijding, omtrent welke men weldra de waarheid vernemen zal, onjuist of althans overdreven moge wezen.

ENGELAND.

LONDEN, den 21. April. Eenige nieuwe ongeregeldheden, veroorzaakt door den hongersnood, hebben in de graafschappen van Waterford en Limerich in Ierland plaats gehad. Te Kilsheelan zijn er schuiten geladen met levensmiddelen en komende van Waterford, op donderdag laatstleden geplunderd geworden door een talrijke bende mannen, vrouwen en kinderen. De policie en troepen waren toegesneld, een gedeelte van den buit werd aan de plunderaars ontnomen. 15 Personen zijn aangehouden. Te Felthard zijn vele magazijnen gedeeltelijk geplunderd. De aanmaningen van den pastoor der parochie hebben groote ongeregeldheden voorkomen. In vele plaatsen worden al de vervoeringen van levensmiddelen gedaan onder geleide van troepen.

FRANKRIJK.

— Eene zeer zonderlinge bijzonderheid wordt verhaalt, betrekkelijk hetgeen er plaats greep, bijna op het oogenblik toen *Lecomte* op den koning schoot. *Millet*, die te paard voor het rijtuig des konings reed, zag *Lecomte* gewapend, op het oogenblik dat hij mikte. Denkende dat de heer *de Montalivet*, die inderdaad het grootste gevaar liep, zou gedood worden, riep hij bijna onvrijwillig met schrik uit: « Ah, Monsieur Lecomte!» (Ach! mijnheer de graaf!) De moordenaar dacht dat *Millet* riep « Ah Monsieur *Lecomte!* (Ach! mijnheer *Lecomte!*) en geraakte in verwarring, denkende dat men hem herkend had. Dit deed hem zijn doel missen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 21. April. Gisteren avond te 10 ure en 40 minuten is Z. M. de Koning per speciale spoortrein uit de residentie in deze hoofdstad aangekomen, ten einde heden de eenmaal bepaalde audientie te verleenen. Gemelde audientie is dezen morgen zeer talrijk bezocht geweest. Heden middag is er diner van 20 couverts op het paleis. Dezen avond keert Z. M. naar 's Gravenhage terug, doch zoo men met genoegen verneemt, met het blijvend voornemen, om aanstaanden Maandag met Hare Majesteit de Koningin, benevens HH. KK. HH. de Prins en de Prinses van Oranje en de Prinsen *Alexander* en *Hendrik* terug te komen, en alsdan eene week te blijven.

— De Commissie voor de *winkelkaartjes* van het departement 's Gravenhage der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, heeft ter kennisse van de ingezetenen dezer stad gebragt, dat hare bemoeijing aanvankelijk den gunstigsten uitslag heeft mogen opleveren. In drie maanden tijds toch zijn door de Commissie aan hunne stadsgenooten ruim 12000 *winkelkaartjes* (van 5, 10 en 25 cents) verkocht, die, in plaats van *geld*, als *gift* of *fooi* weggeschonken, en alleen in bepaalde winkels tegen levensbehoeften of brandstoffen inwisselbaar, zeker niet weinig zullen medegewerkt hebben tot wering van het misbruik van sterken drank. De Commissie acht het [illegible] pligt, om, bij het naderen der kermis, het [illegible] aan het bestaan dezer *winkelkaartjes* te herinneren [illegible] uit te noodigen, zich bij het geven van fooijen [illegible] bij voorkeur te bedienen, in de plaats van *geld*. [illegible] zijn bij alle leden der Commissie verk[illegible].

[illegible], den 22. April. Als een bijzonderheid kunnen wij vermelden, dat bij het onweder, hetwelk in den avond van den 14. ll. alhier, doch voornamelijk in de Oostelijke streken van dit gewest sterk gewoed heeft, bij Buitenpost de beneden dampkring geheel met Electriciteit schijnt vervuld te zijn geweest, en zich op eenige voorwerpen heeft ontladen; onder anderen bespeurde iemand, gaande van Kollum naar Buitenpost, terstond na eene geweldige bliksemslag, aan zijn hoofdhaar en handen, eenen bundel lichtstralen, welke eenen sterken glans verspreidden. — Hoe vreemd zulks ook moge schijnen, zoo is dit verschijnsel wel meer waargenomen en bekend onder de naam van Castor en Pollux of St. Elmusvuur, zoo als onder anderen, voor eenige weken aan de St. Martini toren te Groningen.

Deze Electriciteit ontlaadt zich echter meestal op metalen punten, doch zelden op plantachtige of dierlijke voorwerpen.

MEPPEL, den 14. April. Alhier heeft thans het zeldzame voorbeeld plaats, dat twee echtelieden, met name *Hartog Barends Goldsteen*, oud *negentig* en *Juda de Leeuw*, oud *eenennegentig* jaren, alzoo te zamen *honderd eenentachtig jaren tellende*, bijna gelijktijdig het tijdelijke met het eeuwige leven verwisseld hebben, nalatende drie kinderen, drieëndertig kleinkinderen en veertien achter-kleinkinderen. Tot kort vóór hunnen dood hadden zij het voorregt van het volkomene genot hunner zintuigen, en eene goede gezondheid te genieten.

MIDDELBURG, den 24. April. Zoo als vroeger werd aangekondigd is alhier, ter steendrukkerij van den heer *T. P. Roest*, onlangs uitgegeven het *gebed des Heeren*, in litographie gebragt op het zevende gedeelte van eenen ouden hollandschen zilveren stuiver, door den heer *T. W. den Doop*; deze bewerking heeft, door derzelver kunstige kleinheid en bijzonder nette uitvoering, de aandacht tot zich getrokken, en op daarvan aangeboden exemplaren, heeft de heer *Roest*, van wege Z. M. den Koning, bij kabinets schrijven van den 20. dezer, alsmede van den minister van binnenlandsche zaken, bij missive van den 18. dezer, zeer vereerende brieven ontvangen, waarbij de goedkeuring over deze uitvoering wordt kenbaar gemaakt.

VLISSINGEN, den 25. April. Donderdag avond te tien ure retourneerde alhier het detachement van het 8e. reg. inf., hetwelk den 18. dezer naar Veere en verder gedeeltelijk naar Noord-Beveland was vertrokken. De rust aldaar is volkomen hersteld, en de arbeid wordt met ijver voortgezet.

— In de *Prov. Friesche Courant* van den 23. dezer, leest men, onder het opschrift: Belangrijk berigt aan den landman, de onderstaande mededeeling van den heer *Sixma van Heemstra*, te Veenklooster.

« Over bijna ons gansche vaderland openbaarde zich verleden jaar het treurige verschijnsel der ziekte onder de aardappelen, eene ramp, in welke de provincie Vriesland in ruime mate deelde.

« Daar nu velen twijfelden of aangetaste aardappelen wel wederom goede zouden kunnen voortbrengen; kwam het den ondergeteekende van groot belang voor, om eene voorloopige proefneming te doen, voor en aleer men tot de uitpoting van deze belangrijke vrucht overging. Hij heeft alzoo in het laatst der maand december des vorigen jaars eenige van de allermeest bedorvene of zieke aardappelen, in eenen afzonderlijken broeibak gelegd, waarvan de voordeelige uitkomst is geweest, dat hij voor eenige dagen bij het uittrekken van eene struik twintig à dertig goede, gave aardappelen van middelmatige grootte heeft mogen tellen. Waaruit men dus kan opmaken, dat het bederf zich niet schijnt voort te planten.

« Een ieder, die er belang in stelt, en mogt wenschen zich hiervan te overtuigen, kan van heden af de vrucht bij den ondergeteekende komen bezigtigen.»

— De *Nieuwe Rotterdamsche Courant* behelst een berigt uit Bombay, van den 16. Maart, inhoudende, dat na de onderwerping van *Goolaab Lingh*, eene volkomene kalmte op de vroegere oorlogstooneelen gevolgd is, en de gestelde voorwaarden reeds een beginsel van uitvoering verkregen hebben. Het Khalsa leger is ontbonden, al het geschut, buiten de reeds bemagtigde 220 stukken, is in handen der Engelschen overgegaan. De citadel van Lahore is bezet, en den 26. Februarij zou het eerste half millioen van de bedongen schadeloosstelling betaald worden.

INGEZONDEN STUKKEN.

THANS.

Er zijn drie tijdperken waarin de geschiedenis des vaderlands zich laat verdeelen; het tijdvak van *worsteling* en *bloei*, dat van *stilstand* en eindelijk dat van *verval*. Thans beleven wij dit laatste tijdvak, dat zoo wij hopen, door geen vierde, dat van *ontbinding*, mag gevolgd worden.

Toen de Prins van ORANJE, in 1813, met fraaije beloften te Scheveningen aan land stapte, hoopten velen, en te regt, dat zoo Nederland niet tot zijn vorige bloei en aanzien wederkeerde, althans een gelukkig tijdvak zoude intreden; aller harten klopten toen vrijer en juichten over NAPOLEONS val.

Doch hoe spoedig veranderden deze blijde vooruitzigten, toen wij den teruggekeerden Vorst van menschen omringd zagen, waaronder er velen, die ons geen vertrouwen, ja zelfs minachting moesten inboezemen.

Of was het voor den braven vaderlander niet grievend, niet beleedigend, mannen in hooge betrekkingen te zien geplaatst, die den dwingeland, tegen hun vaderland, tegen hunne medeburgers gediend, of de handlangers zijner infame prefecten geweest waren, en hoe konde de Vorst aan eenige schijn-patriotten zijn vertrouwen schenken, die na aan de verdrijving van zijn huis behulpzaam te zijn geweest zich, nu de hekken verhangen waren, als zijne vrienden voordeden en de nieuwe regering vleiden?

Welke vruchten plukte Nederland van de omwenteling van 1813? Bleven niet alle uitvindingen van het tyrannieke fransche bestuur bestaan?

Dezelfde belastingen, door hen uitgedacht en bij ons ingevoerd, worden thans nog, soms vermeerderd, van de ingezetenen gevorderd; hetzelfde strafwetboek dat NAPOLEON aan Nederland opdrong is thans, nog met het geessel-besluit van den Souvereinen Vorst van 11. Dec. 1813 vermeerderd, 33 jaren na de omwenteling, in spijt van art. 163 der grondwet, in *volle werking*, en hoe vele fransche wetten moeten de Nederlanders buitendien nog gehoorzamen!

De conscriptie, waartegen zoo velen ingenomen waren en die eene der voornaamste oorzaken der omwenteling geweest was; bleef bestaan. Niet dat wij ons hier tegen deze inrigting willen verklaren, *want elk burger van den staat is verpligt de wapenen tot verdediging des vaderlands te dragen*, maar zoo als dezelve thans bij ons bestaat is het een *schandelijk privilegie* voor de rijken, die hunne kinderen door geld van de verpligting om het vaderland te dienen kun-

---

DE EEN EN DE ANDERE.

I.

Villa-Garcia.

(EERSTE ONTMOETING.)

Karel V had, voor dat hij zich in het klooster St. Just levendig ging begraven, aan zijnen zoon Philips behalve zijn rijk, eene menigte verknochte dienaren gelegateerd, die gereed waren om den zoon ten dienste te staan, even als zij den vader gedaan hadden, met hun hoofd en met hunnen arm, in de raadszaal en in het leger. Onder al deze verknochtheden, welke Philips II erfde, was er geene meer onschendbaar en inniger, dan die van don Luis Quixada, groot-commandeur van Castilie, een braaf soldaat, met een hart als van een leeuw en als van een kind, wien Karel onverbreekbaar aan zich geboeid had, minder misschien door het overwigt van zijn genie, dan door de bekentenis zijner zwakheden. Don Luis droeg zijne aanbidding van Karel V geheel over op deszelfs zoon; hij was wel voor het overige een spaansch heer van een oud geslacht, zoo als de schilderstukken van Velasquez ons die voorstellen deftig en statig, en die van zijn verblijf op het land eene openhartigheid en ongemaaktheid had overgehouden, waarin de vorige monarch veel behagen schepte. Ook Philips II, een souverein in den trant van Lodewijk XI, scheen in zijn bijzijn een gedeelte zijner gewone afgezonderdheid af te leggen, en hem als een gunsteling te behandelen.

Intusschen beschikte don Luis Quixada over al den tijd, welken hij aan de dienst des konings kon ontwoekeren, om op zijn kasteel Villa-Garcia, nabij Valladolid, zich onledig te houden met de opvoeding van een wees, jegens wien zijne edele echtgenoote Magdalena Ulloa, met hem wedijverde in liefde en zorgen. Niemand op het kasteel, zelfs de biechtvader van dona Magdalena niet, wist van dit kind meer te zeggen, dan dit:

Op zekeren dag van het jaar vijftien honderd zes en veertig, terwijl Karel V te Ratisbonne was, en men meende, dat don Luis zich bij den keizer bevond, kwam hij in den nacht, zonder gevolg, door geen enkelen ruiter vergezeld, te Villa-Garcia. Voor zijn lijf droeg hij, in een' mantel gewikkeld, den kleinen Juan, die met eene zwakke stem schreide, even als een kind dat pas geboren is. Don Luis had zich met Magdalena eenigen tijd in eene kamer opgesloten, en was daarna in het holle van den nacht weder vertrokken. Men bemerkte bij die gelegenheid, dat zijn rok met schuim bedekt was, en dat hij op zijn harnas niet de wapens droeg van het huis van Quixada. In de eerste weken na dit voorval liepen allerlei geruchten in het kasteel en in de omstreken, nopens dit geheimzinnige kind; maar de tijd deed dezelve van lieverlede vergeten, en men sprak er niet meer over, dan wanneer de onbescheidene vragen van den een' of anderen vreemdeling dit onderwerp nog eens te berde bragt.

Het kind, dat Juan heette, werd op het kasteel opgevoed, onder opzigt van dona Magdalena, eene eenvoudige en edele vrouw, die met weerzin op feestdagen aan het hof verscheen, en zich nimmer gelukkiger gevoelde, dan in de eenzaamheid op Villa-Garcia, in haren stillen en ernstigen, doch niettemin hartelijken en teederen huisselijken kring, waaraan niets ontbrak, dan de onschatbare vreugde, van een lieftallig kroost te bezitten. Dit ontbrak haar echter, en daarom gewende dona Magdalena zich, om den kleinen Juan lief te hebben als haar eigen kind, en de ontwikkeling zijner eerste denkbeelden en jeugdige vermogens met zorg te leiden. Zij was de moeder zijner ziel, en prentte hem beginselen in, waarvan hij in zijn volgend leven de vruchten plukte.

Quixada beminde hem niet minder dan zijne gade, te midden van eenen brand, welke in zijn kasteel uitbrak, zag men hem het kind redden, vóór dat hij zijne vrouw te hulp kwam, en toen hij hetzelve gered had, verontrustte hij zich niet meer over de vlammen, welke het verblijf zijner voorvaderen verteerden; later droeg hij de meeste zorg, om hem bedreven te maken in al die ligchaamsoefeningen, welke tot de toenmalige opvoeding van den jongen adel behoorden, en hem die loyaliteit in te boezemen, waarvan hij zelf het eerste voorbeeld was.

Juan overtrof weldra in behendigheid bij alle oefeningen de mededingers, welke men hem gegeven had om zijne eerzucht op te wekken; niemand hanteerde beter den degen; niemand was vaardiger in het steekspel, in de behandeling der lans, in het berijden van een ros. En Quixada zag hem dit alles doen met onbeschrijfelijke vreugde; doch minder gelukkig was de eerwaardige vader, die met zijn onderwijs, in de letteren belast was, want Juan stelde zich te vreden, dat hij zoo dapper was als Cesar, maar hield niets van deszelfs taal; het latijn en de boeken stonden hem tegen; en dagelijks kreeg hij deswege klagten op zijne rekening. Quixada nam zich dan wel dikwijls voor, om hem met ernst het noodzakelijke van zulke studiën onder het oog te brengen, doch hij vergat altijd zijne voorgenomene gestrengheid, wanneer hij Juan slechts zag, en begon hem dan de schoone wapenfeiten te verhalen van groote krijgslieden, waarmede hij gediend had, ten tijde des keizers, zoo als hij er met verrukking bijvoegde. Juan verslond zulke verhalen, en Quixada verliet hem, in zich zelven zeggende, dat het kind toch eigenlijk niet strafwaardig was; dat hij niet noodig had latijn te kennen als een geestelijke; dat hij zelf in vroeger tijd nooit een enkel woord van die geleerdheid had kunnen ontcijferen, en evenwel bekend stond, als een goed katholiek en een wijs raadsheer.

Wij hebben gezegd, dat Juan makkers bij zijne spelen en ligchaams-oefeningen had: dezelve waren kinderen der edellieden uit de nabuurschap. Quixada, die deze bijeenkomsten aanmoedigde, gaf daar aan eene regelmatige instelling, en stelde prijzen in, om den dappersten en behendigsten te beloonen, zoodanig, dat de ouders belang stelden in deze kinderspelen en de voornaamste dagen van deze kinderlijke bijeenkomsten tevens de rendez-vous werden, waarbij de dames niet nalieten hunne echtgenooten te vergezellen, ieder met de schitterendste kleeding uitgedost.

Bij deze soort van tournooijen, welke zoo zeer in den geest der spaansche natie vallen, had Juan zich eenen rang weten te verwerven welken niemand hem trachtte te betwisten, namelijk

nen loskoopen, terwijl de minder vermogende zijn beroep moet laten varen, om, gedurende den bepaalden tijd, de wapenen te dragen. Indien wij een goed nationaal leger willen bezitten, moet *niemand* van de verpligte krijgsdienst bevrijd wezen, en de zoon des ministers moet zoo wel als die des schoenlappers het vaderland als soldaat dienen; voor de wet zijn allen gelijk!

Toen nu de ware vaderlanders, de opregte vrienden VAN ORANJE, den Vorst door deze mannen omringd zagen, treurden zij en wanhoopten aan het vaderland. De meeste dezer *politique chevaliers d'industrie* zijn wel is waar thans van het aardsche tooneel afgetreden, doch hunne geest erfde op hunne kinderen en kweekelingen over, en deze zijn het die wij thans te bestrijden hebben. Want zijn zij het niet die 's volks regtmatige wenschen in den weg staan, die met zijne klagten spotten, die de grondwet onveranderd willen behouden, daar de kostbare inrigting voor wier behoud het volk wordt uitgezogen, *voor hen en de hunnen voordeelig is?*

Wij kunnen niet, even als in Engeland en in andere constitutioneele staten gebruikelijk is, ons vereenigen ten einde over vaderlandsche belangen te raadplegen, daar wij nog altijd onder het fransche strafwetboek moeten leven, hetwelk bij art. 291 alle gezelschappen van meer dan 20 personen verbiedt, wanneer zij met een bepaald doel vergaderen zonder toestemming der regering; eene bepaling door een bestuur dat den volksgeest steeds moest vreezen en onderdrukken uitgedacht en door onze bewindsmannen tot nu toe met zorg in stand gehouden, ja zelfs soms gestreng op de vergaderingen van eenige weerlooze afgescheidenen toegepast. Doch er bestaan gelukkig nog vele middelen om deze bepaling des dwingelands te ontduiken en krachteloos te maken, zoo wij ons tot vaderlandsche gezelschappen wilden vereenigen of eenen publicken geest opwekken, zonder welken geen volk waarlijk groot kan zijn, hierdoor alleen zullen de ware belangen des vaderlands bevorderd worden. Dat wij ons dus in tijds vereenigen tegen eene *nog* magtige bende gelukzoekers, die en vrijheid en volksgeest willen dooden, die over een volk van slaven willen heerschen, om het naar willekeur te behandelen. Laat ons toonen dat wij nog geene slaven zijn; er is nog moed en geestkracht genoeg onder de natie, er bevinden zich nog te veel brave en vaderlandslievende mannen in Nederland, die voor het volk durven strijden, dan dat wij vrijwillig de handen in de boeijen zouden steken, die men thans bezig is te smeden.

Neen, landgenooten, de tijd der beslissing is gekomen! Nu of nooit! slaaf of vrij!

Zoude een Nederlander tusschen deze nog kunnen twijfelen?

23. April 1846. X.

MENGELINGEN.

Koninklijk knevels-edikt.

Hanover is een land van orde; een land van vooruitgang. De koning denkt er op alles, maakt op alles verordeningen en edikten; in andere landen dragen de militairen, naar willekeur knevels en baarden *à la Baribal*, verschrikkelijk om aan te zien, en zeer geschikt om een angstigen vijand bang te maken. Maar waartoe dit? — er wordt immers niet meer gevochten, dan in Algiers, waar de baarden opgeld doen, en waar ze niemand schrik aanjagen. De koning van Hanover, handelt dus als een wijsgeerig vorst met aan zijne officieren te zeggen, dat zij hunne baarden moeten afknippen en hunne knevels scheeren, naar het, bij het ministerie van oorlog, gedeponeerd levend model; een onderofficier op non activiteit, wiens knevels met een halfronde bogt, zeer *decent* van onder de neus, ter breedte van drie strepen, sikkelvormig zich aan den hoek van den mond aansluiten. — Wie dat model in de snede van zijn knevel niet volgt, krijgt *arrest* en bij recidive *vestingstraf*. Leve de discipline, en de orde-lievende koning van Hanover!

ALLERLEI.

De dames, zijn sedert eenigen tijd er op uit om hunne chals zoo te vouwen dat deze grooter gelijken dan zij werkelijk zijn, — dit geeft de dames van achteren juist het aanzien van een *ruiten aas*. — De heeren hebben de leest hunner kleederen tot even boven de kuiten laten zakken, zoodat het er veel van heeft alsof het bovenlijf van een' reus, op het onderlijf van een' dwerg geplaatst is, voegt men hier nu het bolronde hoedje, dat het laatste denkbeeld van een rand verloren heeft, bij, dan hebben zij veel van wangedrochtjes. (naar *A. Karr.*)

RAAD VOOR DE HUISHOUDING.

In den tegenwoordigen tijd, nu, wegens het gebrek aan aardappelen, het gebruik van peulvruchten veel algemeener is dan vroeger en men ook dikwijls over het *hard worden* der erwten onder het koken hoort klagen, is het welligt niet onbelangrijk, de huismoeders opmerkzaam te maken op een onschadelijk middel om de erwten in korten tijd goed zacht te koken.

Dit middel bestaat eenvoudig daarin, dat men bij de erwten eene kleine hoeveelheid soda, namelijk de gewone koolstof, zure soda, voegt en wel ongeveer een suikerlepeltje voor eene hoeveelheid erwten voor zes personen.

Deze werking der soda staat welligt in verband met de werking der soda bij het zetten van koffij, zoo als wij dit in duitsche tijdschriften onlangs vonden opgegeven.

De koffij toch wordt bij het zetten het sterkst, als men de niet te sterk gebrande koffijboonen fijn maalt en overgiet met kokend water, waarin eene kleine hoeveelheid der genoemde soda, 1 grein voor een vollen kop water, is opgelost. Deze hoeveelheid moet niet grooter genomen worden, om de koffij geenen loogzoutigen smaak mede te deelen. Een stukje soda, zoo groot als eene erwt, of 6 grein, is genoeg voor 6 koppen of 1½ lood koffij.

Men zegt, dat, welligt om dezelfde reden, koffij van Seltzerwater gezet, bijzonder goed van smaak is.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. April. Sedert den 23. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Argo, P. Piepers, Altona, St. Leonard, J. Simmons, Londen, beide tarwe; Clewin, J. Koch, Flemburg, rogge, Tamor, J. Rochet, Londen, aardappelen; Diana, J. Gross, Hull, manufacturen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Helena, C. P. Strating, Dramme, Otto, G. Aurin, Dantzich, Charlotte, J. J. Hansen, Oostzee, Emma, J. L. Osten, Memel, Witgenstein, J. H. Fahrbrodt, Oostzee, Sarah, H. H. Minderop, Engeland, Aurora, R. Holbeek, New-Castle, Jeune Leonie, de Vries, Liverpool, Hero, J. Brahms, Hull, Sophia, P. Brinck, Engeland, alle ballast; Merwede, C. J. Ducos, landverhuizers, New-York; Fitia, T. Roelofs, Hamburg, Glen Alby, M. Blackwood, Hull, Cuba, J. Jansen, Menteridor, Sirius, G. Fretwurst, Helsingor, alle stukgoed.

Van Gend gezeild:

Catharina Joseph, R. P. Dik, Noorwegen, Triton, J. Kalpen, Engeland, beide ballast.

Van Vlissingen gezeild:

Le jeune Charles, J. Quite, schapen, Duinkerke.

— Volgens berigten van Batavia, van den 2. maart ll., is Z. M. stoomschip Vesuvius, aldaar aangekomen.

— Een paar dagen geleden is Z. M. Fregat Jason, naar Nederland bestemd, gezien in het kanaal tusschen de Singels en Bevezier.

MIDDELBURG, den 24. April. Volgens berigt van kapitein J. Kooger, voerende het schip Koning Willem II, in dato Batavia 28. februarij jl., was hij aldaar den 13. dier maand gearriveerd, na eene reis van 103 dagen, en zou den 1. maart naar Sourabaija verzeilen.

Kapitein W. Veeneman, voerende het schip Mercurius, was den 5. januarij jl. te Sourabaija aangekomen.

Het schip Pauline, kapitein D. J. Post, lag mede te Sourabaija, en nog op bevrachting wachtende

Alle deze schepen en equipagien waren in goeden staat.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.

Sluiting des avonds « 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

den eersten; men was zoo zeer gewoon aan zijne meerderheid, dat de jaloezij weldra insliep; hij deed slechts mede om bewonderd te worden, en men noemde dengene overwinnaar, die zulks na hem was.

Het prachtigste der ridderspelen had plaats in het midden van september; tegen dien dag was de eerzucht van allen reeds lang te voren opgewekt; de aanschouwers deden hun best, om met de prachtigste equipage en het schitterendste gevolg te verschijnen, en de jongens brandden van verlangen, om te weten, wie op dien dag de meeste belangstelling zoude inboezemen, en voor wien het hart der dames het warmst kloppen zoude. Die lang gewenschte dag brak eindelijk aan. In een welingerigt strijdperk, beschaduwd door groote eiken, welke met de verschillende kleuren der ridders versierd waren, deden de jonge strijders al het mogelijke; Juan ontwikkelde zijne gewone bevalligheid en behendigheid; doch dezen dag vond hij een' waardigen mededinger in een' jongeling, wiens eenvoudige kleeding zonderling afstak bij de pracht zijner makkers. Deze jongeling volgde Juan voet voor voet in alle zijne bedrijven, en won weldra die gunst der toeschouwers, welke zich zoo gaarne aan eene nieuwe renommé hecht, wanneer zij plaats komt nemen aan de zijde van eene oude gevestigde reputatie. Deze dag was er alzoo nog eene verklaarde overwinnaars-kleur naast de kleur, welke tot dien tijd toe alleen triomfeerde. Deze keer schonken de dames niet uitsluitend hunne oplettendheid aan Juan, het schoone kind met de heldere blaauwe oogen, toen echter beneveld door de spijt van een' mededinger te hebben, die hem met eene nederlaag bedreigde; maar ook aan zijnen gelukkigen strijdgenoot, een edel jong mensch, met een belangwekkend voorkomen, eene vaste houding, en wiens lippen beschaduwd werden door eene ligte moustache, meer aangewezen, dan reeds tegenwoordig.

Juan vroeg, wie de nieuw aangekomene was, men wist het niet. Al hetgeen men er van zeggen kon, was dat hij sedert eenige dagen logeerde in het klooster de l'Epine, welks onder-prior zijn oom was. Eenige oogenblikken later zag Juan, die zijn oog niet van hem kon aftrekken, den onbekenden onverschillig wegrijden langs een voetpad, waarop slechts een enkele voetganger nu en dan zich durfde wagen; hij steeg mede te paard en volgde hem.

Het door hen gekozene voetpad kon alleen aan roovers of aan dichters behagen, zoo vele hinderpalen en contrasten had de natuur er verspreid. Het daglicht kon er naauwelijks doordringen, en zoo er al hier en daar door de hooge toppen der boomen, welke als het ware een dak vormden, een lichtstraal verrassend nederdaalde, stierf dezelve weder onder de menigte boomen en gewassen van lagere soort, die een wezenlijk verwulfsel daarstelden. De grond, bedekt met eene korst van verdorde bladen, welk een akelig krassend geschuifel veroorzaakten onder de hoeven der paarden, had het voorkomen eener zee, door de golvende beweging van hooge kruiden en planten, welke op sommige plaatsen het daarzijn eener onzigtbare beek schenen aan te duiden, waarvoor men zich wachten moest. Eindelijk was er op de plaats waar het woud zich opende, en men de vlakte scheen nabij te zijn, een breede holle weg; en om dezen overtekomen, was geen ander hulpmiddel voorhanden, dan een oude beukenboom, welke dwars over den afgrond geworpen lag. De eerste reiziger, die steeds voorwaarts reed, zonder dat hij de moeijelijkheden van den weg, of den medgezel, die hem moedig volgde, scheen te bemerken, sloeg geen acht op het gevaar, waaraan hij zich blootstelde door den overtogt eener brug, welke daar met eene vreesselijke onachtzaamheid was nedergeworpen. Hij liet den teugel van zijn paard los, en vertrouwde zich op het instinct van het dier en de vaardigheid zijner beenen om het te geleiden.

Juan stond stil bij den afgrond, en volgde hem met de oogen op zijnen gevaarlijken togt, met die verschrikkelijke belangstelling en dat hijgen der borst, hetwelk men ondervindt, wanneer men eenen slaapwandelaar langs den kant van een dak ziet gaan; maar toen hij hem een oogenblik later behouden en wel het einde zag bereiken van eenen weg, waarop hij naar oogenschijn honderd dooden had moeten sterven, gevoelde hij niets anders voor hem dan diepen haat of wangunst, en, een weinig achteruit rijdende, drukte hij zijn ros de sporen in het ligchaam, en deed het over den afgrond springen met eene beweging welke onmogelijk moest schijnen, en stortte aan de zijde van den vreemdeling neder.

« Naar den duivel, die lastige stoorder mijner rust!" morde deze, als uit eenen droom ontwakende; « ik zal hem niet weder ontmoeten!... hij is verdwenen!....." doch weldra zijne tegenpartij herkennende, hernam hij met eenen beleefden groet: « God behoede u, Senor!"

« Zijt gij een edelman?" vroeg Juan op norschen toon, en nog een weinig geschokt door den gedanen sprong.

De andere, verwonderd over deze vraag, aarzelde een oogenblik en liet toen volgen:

« Indien ik geen regt had op dien titel, zoude ik immers met u niet hebben kunnen strijden!"

Juan beet zich op de lippen en vervolgde:

« Gij zijt niet in dit land geboren, van waar zijt gij?"

« Van Alcala de Sénares, bij Madrid."

« En wat doet gij?"

« Ik weet waarlijk niet, waarom ik u nog antwoord! Ik voleindig mijne studiën te Madrid, onder de leiding van Juan Lopez, een' onschatbaren leermeester, dien ik u toewensch. Die man zoude u eene menigte nuttige zaken leeren, onder anderen, om op zijn tijd te spreken en op zijn tijd te zwijgen."

« Ik versta u, Senor! en de naam van uwen vader?

« Groote St. Michel, mijn patroon! Ik dacht niet zoo veel geduld te bezitten," zeide de jongeling, zijn paard staande houdende. « Mijn vader!" voegde hij er bij, « heet Rodrigues Cervantes de Savedra; dit is meer, dan gij van den uwen kunt zeggen."

« Dat is eene uitdrukking, welke verantwoording eischt, vindt gij niet?" zeide Juan, en van zijn paard springende, trok hij van leêr.

« Zoo als gij wilt!" zeide de andere. Hij steeg bedaard af, nam de teugels in de eene hand, en stelde zich met de andere in positie. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.